തിറയാട്ടം ഒരനുഷ്ഠാനകല എന്ന നിലയിൽ

ദൈവപ്രീതിക്കുവേണ്ടി കെട്ടുന്ന കോലമാണ് തിറ. ഉത്തരകേരളത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും കോഴിക്കോട് ജില്ലയിലെ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ പഴയ തറവാടുകളോടനുബന്ധിച്ച് പല ദേവന്മാരെയും പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ചെറുതും വലുതുമായ ധാരാളം ദേവാലയങ്ങൾ കാണാം. ഇവയിൽ ഓരോ സ്ഥലത്തും ഏതെങ്കിലും ഒരു ദേവന് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കും. ചില ദേവന്മാരുടെ സ്ഥാനം ദേവാലയങ്ങൾക്ക് പുറത്താണ്. അവിടെ ഒരു തറയുണ്ടാക്കി അതിൽ മൂർത്തികളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള ആരാധനാലയങ്ങളിൽ ഭഗവതി, തലച്ചില്ലോൻ, ഭൈരവൻ, കുട്ടിച്ചാത്തൻ, ഗുളികൻ, വീരഭദ്രൻ തുടങ്ങിയ ദേവീദേവന്മാരെ ആരാധിച്ചു വരുന്നു. ഈ മൂർത്തികളെല്ലാം തറവാട്ടിലെ കുടുംബദേവതകളാണ്. കുടുംബത്തിൽ ആർക്കെങ്കിലും ആപത്തുകൾ വരുമ്പോൾ അവർ ഈ മൂർത്തിരൂപങ്ങളെ വന്ന് തൊഴുന്നു. പലതരം നേർച്ചകളും പൂജകളും കഴിപ്പിക്കുന്നു. അതോടെ അവർക്ക് സമാധാനവും ആശ്വാസവും ലഭിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തറവാടുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഇത്തരം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കൊല്ലംതോറും പലവിധ ആഘോഷങ്ങളും നടത്തിവരുന്നു. ഇവിടെയുള്ള മൂർത്തികളെ സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ കോലങ്ങൾ കെട്ടിയാടിക്കുന്നു. ഇതാണ് തിറയാട്ടം അല്ലെങ്കിൽ തിറ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന അനുഷ്ഠാനകല. കോഴിക്കോട് ജില്ലയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലും മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ ചില ഭാഗങ്ങളിലുമാണ് ഇത് പ്രചാരത്തിലുള്ളത്.

തിറയാട്ടത്തിൽ പ്രധാനമായി കെട്ടിയാടി ആരാധിച്ച വരുന്നത് ശിവന്റെയും ദേവീയുടെയും പ്രതിരൂപങ്ങളെയോ ഭൂതഗണങ്ങളെയോ ആണ് ഈ സമ്പ്രദായം പ്രാചീന കാലത്ത് ദേവിയെയും ശിവനെയും ആരാധിച്ചിരുന്നതിൽ നിന്ന് രൂപം പ്രാപിച്ച വന്നതായിരിക്കാം. സമുദായത്തിലെ മേലാളന്മാർ ഈ ശക്തികളെ ആരാധിച്ച വന്നപ്പോൾ പിന്നോക്കാവസ്ഥയിൽ നിലകൊണ്ടിരുന്ന ജനത ഈ ദേവീദേവ ന്മാരുടെ പ്രതിരൂപങ്ങളെ ആരാധിക്കുകയും അവരുടെ കോലങ്ങൾ കെട്ടിയാടുകയും ചെയ്തുവന്നു. തിറയാട്ടവും അതിനോടനുബന്ധിച്ച ള്ള അനുഷ്ഠാനകലകളും വളരെ പ്രാചീനമാണ്. തിറയാട്ടത്തിന്റെ ആദിമരൂപങ്ങൾക്ക് ദ്രാവിഡരുടെ കാലത്തോളം പഴക്കമുണ്ടെന്നും അവിടെനിന്ന് പലവിധ പരിഷ്കാരങ്ങളും വന്ന് ഇന്നത്തെ നിലയിൽ എത്തിച്ചേർന്നതാണെന്നും നമുക്ക് അനുമാനിക്കാം.

നാടോടി അംശങ്ങൾ ചടങ്ങിലും ചമയത്തിലും

തുലാമാസം മുതൽ മേടം വരെയാണ് തിറയാട്ടം നടക്കുന്ന കാലം. ഓരോ വർഷവും തിറയുടെ ആരംഭം വടകരയിൽനിന്ന് പന്ത്രണ്ട് കിലോമീറ്റർ കിഴക്കുള്ള ചേരാപുറത്തുള്ള ഉമിയൻകുന്ന് പരദേവതാ ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവത്തോടെയാണ്. ഇവിടെ പരദേവതയ്ക്കു പുറമെ കുട്ടിച്ചാത്തൻ, ഗുളികൻ, ചാമുണ്ഡി എന്നീ മൂർത്തികളുടെ തിറകളുമുണ്ട്. മേടത്തിലെ ഭരണിനാളിൽ വടകരയിൽ നിന്ന് പത്ത് കിലോമീറ്റർ അകലെയുള്ള കടമേരി ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവത്തോടെ വടക്കൻ കേര ളത്തിലെ തിറയാട്ടവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉത്സവങ്ങൾ സമാപിക്കുന്നു.

ഒരു തറവാട്ടിൽ തിറനടത്താൻ തീരുമാനിച്ചാൽ ആദ്യം ആ ദേശത്തെ അവകാശിയെ അവിടേക്ക് വരുത്തും. അതിനുശേഷം ദിവസം നിശ്ചയിക്കും. അതുകഴിഞ്ഞാൽ 'നിറത്തിനു പണം കൊടുക്കുക' എന്ന ചടങ്ങാണ്. തിറയുടെ മുഖത്തെഴുത്തിന് ആവശ്യമായ ചമയങ്ങൾ വാ ങ്ങുന്നതിനുള്ള പണമാണിത്. അതു വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവകാശി കെ ട്ടിയാട്ടക്കാരെയുംമറ്റും കൊണ്ടുവന്ന് കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊടുക്കണം. അതിന് അയാൾക്ക് പ്രത്യേകം ചില അവകാശങ്ങളുണ്ട്.

ഒരു സ്ഥലത്ത് തിറ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടാൽ ചില ഒരുക്കങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. തിറനടത്തുന്ന പരിസരം വൃത്തിയാക്കിയശേഷം പന്ത ലിട്ട് കൊടിക്കൂറകൾകൊണ്ടും മേലാപ്പുകൊണ്ടും അലങ്കരിക്കണം. കെട്ടിയാട്ടക്കാർക്ക് വിശ്രമിക്കാനും അണിഞ്ഞൊരുങ്ങാനുമുള്ള

അണിയറകൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കണം. കനലാട്ടമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനാവശ്യമായ വിറക് ശേഖരിച്ചിടണം.

ഉത്സവദിവസം കാലത്ത് കെട്ടിയാട്ടക്കാരും വാദ്യക്കാരും എത്തിച്ചേരുന്നു. അതിനുശേഷം തിറയാട്ടത്തിന്റെ പ്രാരംഭചടങ്ങുകൾ തുടങ്ങുകയായി. ഈ ചടങ്ങുകൾ പലസ്ഥലങ്ങളിലും വിവിധ രീതികളിലാണ് നടത്താറുള്ളത്. ചിലസ്ഥലങ്ങളിൽ കെട്ടിയാട്ടക്കാരുടെ വരവ് ഇരുന്നു പുറപ്പാട്, കുളിച്ചുപുറപ്പാട് എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വിധത്തിലുണ്ട്. കെട്ടിയാട്ടം നടത്തുന്ന ആൾ ഗുരുകാരണവന്മാരെ വന്ദിച്ച് വലിയ ചമയങ്ങളില്ലാതെ ക്ഷേത്രത്തിലെത്തുകയും കാരണവരിൽ നിന്ന് വെറ്റില സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വെറ്റിലനോക്കി രാശിഫലം പറയുന്നു. അതിനുശേഷം വാദ്യവും തോറ്റവുമുണ്ടാകും. ഈ സമയത്ത് ഭാരവാഹികളിലെ നോമ്പുകാരൻ തറയിലുള്ള പീഠത്തിന്മേൽ അരിയെറിയുന്നു. അതോടെ ദൈവം ഉണർന്നു എന്നാണ് വിശ്വാസം. ഇരുന്നുപുറപ്പാട് ഇതോടെ കഴിയുന്നു.

കെട്ടിയാട്ടക്കാരൻ കുളിച്ചുവന്ന്, ക്ഷേത്രത്തിന്റെ മുന്നിലുള്ള ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽനിന്ന് ഉത്സവസ്ഥലത്തേക്ക് വാദ്യത്തോടൊപ്പം പുറപ്പെടുന്നതാണ് കുളിച്ചു പുറപ്പാട്. കെട്ടിയാട്ടക്കാർ അണിയറയിലെത്തിയാൽ ആദ്യമായി, വിളക്കുവെച്ച് ഗുരുജനങ്ങൾക്കും ദേവന്മാർക്കും 'അണിയറപൂജ' കഴിക്കും. അതുകഴിഞ്ഞാൽ ദേവചൈതന്യം കെട്ടിയാട്ടക്കാരുടെ അടുത്താണെന്നാണ് സങ്കൽപം. ദേവനെ ഉണർത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ 'അരങ്ങോല'യ്ക്കു പുറപ്പെടുന്ന സ്ഥലങ്ങളുണ്ട്. അരങ്ങോലക്കാർ എത്തുമ്പോഴേക്കും 'കുരുതി' നടത്താറുള്ള സ്ഥലമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ സമയമായിരിക്കും.

കുരുതി കഴിയുന്നതോടെ കെട്ടിയാട്ടങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നു. വെള്ളാട്ട്, വെള്ളക്കെട്ട്, തിറ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങൾ കെട്ടിയാട്ടത്തിലുണ്ട്. ഇത് ദേവന്റെ കൗമാരം, യൗവ്വനം, വാർദ്ധക്യം എന്നീ പ്രായഭേദങ്ങളെ കുറിക്കുന്നുവെന്നാണ് വിശ്വാസം.

വെള്ളക്കെട്ടിനു ശേഷം തിറയാട്ടം തുടങ്ങുന്നു. അർദ്ധവൃത്താകാരത്തിൽ നേരിയ മരപ്പലക കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു കിരീടം തലയിൽ കെട്ടിയാണ് ആട്ടം.

തലയിൽ വലിയ മുടി, മുഖത്തും മാറത്തും മനോഹരമായ ചിത്രമെഴുത്ത്, മാറിൽ മാലകൾ, കൈകളിൽ വാൾ, പരിച മുതലായവ

ആയുധങ്ങൾ, വലിയ ഉടുത്തുകെട്ട്, കാലിൽ ചിലമ്പ് ഇവയെല്ലാം ചേർന്നുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ പൂർണരൂപത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലാണ് തിറയാട്ടം നടക്കുന്നത്. നടയാട്ടവും ഗണപതിയാട്ടവും സരസ്വതി വന്ദനവും നടത്തി സഹായികൾ ആളിക്കത്തിച്ച പിടിക്കുന്ന ഓലച്ചൂട്ടുകൾക്കിടയിലൂടെയുള്ള കെട്ടിയാട്ടം ക്ഷേത്രപരിസരങ്ങളെ വർണാഭമാക്കുന്നു.

ചില തറവാടുകളിൽ തിറയാട്ടത്തോടൊപ്പം ആവേശം പകരാൻ പ്രത്യേകം കോമരക്കാരുമുണ്ടാകും. ഈ കോമരങ്ങളെ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിപുരുഷന്മാരായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. തിറയുടെ മുഖത്തെഴുത്തുകൾക്ക് വിവിധ പേരുകളുണ്ട്. തീക്കുട്ടിച്ചാത്തനും കരിങ്കുട്ടിച്ചാത്തനും വട്ടക്കണ്ണ്, പൂക്കുട്ടിക്ക് കാളക്കണ്ണ്, കാരണവർക്ക് തത്തക്കൊക്ക്, കരിയാത്തനു മാൻകണ്ണ്, ഭഗവതിക്ക് ശംഖീരി ഇട്ടെഴുത്ത് എന്നിവയാണ് അതിൽ ചിലത്. മുഖത്തെഴുത്തിന് പ്രധാനമായും അരിച്ചാന്തും നാടൻ മഷിയും മഞ്ഞപ്പൊടിയും ഉപയോഗിക്കുന്നു. നീലവും മനയോലയും കൂട്ടിയരച്ച് എണ്ണയിൽ ചാലിച്ചാൽ കിട്ടുന്ന പച്ചനിറവും കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. കൂട്ടായ്മ അവരുടെ ജീവിത പരിസരങ്ങളിലെ അറിവുകളെയാണ് പലപ്പോഴും കലകളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നത്.

പാരമ്പര്യത്തിന്റെ തുടിതാളം തിറയാട്ടത്തിൽ രൂപങ്ങളില്ലാത്ത ദേവന്മാർക്ക് രൂപകൽപന ചെയ്ത് കോലമായി കെട്ടിയാടിക്കുകയാണ് 'തിറയാട്ടം' പോലുള്ള നാടൻ കലകളിൽ ചെയ്യുന്നത്. കുലദൈവങ്ങളെയും തറവാട്ടു പരദേവന്മാരെയും കാലാകാലങ്ങളിൽ കെട്ടിയാടിക്കാതിരുന്നാൽ ആ ദേവതകളുടെ ശാപവും കോപവും ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് പ്രാക്തന വിശ്വാസം. കാവുകളിലും തറവാടുകളിലും എല്ലാ വർഷവും തിറയാട്ടം നടത്തപ്പെടുന്നത് ഈ വിശ്വാസത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ്. ഗ്രാമദേവതകളെ കെട്ടിയാടിച്ചില്ലെങ്കിൽ തദ്ദേശവാസികൾക്കെല്ലാം അനർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതുണ്ടാവാതിരിക്കാൻ ദൈവപ്രീതി അത്യാവശ്യമാണുതാനും.

ഈ ലക്ഷ്യം മാത്രമല്ല മറ്റു ചിലതും കൂടി തിറയാട്ടങ്ങൾക്ക് പിറകിലുണ്ട്. അഭീഷ്ട ഫലസിദ്ധിയാണ് അതിലൊന്ന്. കാർഷികകാഭിവൃദ്ധിക്കും ഗോസമൃദ്ധിയ്ക്ക് വേണ്ടിയും ചിലപ്പോൾ കെട്ടിയാടിക്കാറുണ്ട്. മൺമറഞ്ഞ കാരണവന്മാരോടുള്ള ആദരസൂചകമായും തിറകൾ കെട്ടിയാടാറുണ്ട്.

തിറയാട്ടത്തിലെ ചടങ്ങുകളിലെ പല ഘട്ടങ്ങളും ആദിവാസികളുടെ ഇടയിലെ ചടങ്ങുകളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. തിറയിലെ തീക്കനൽ നടത്തം അതിലൊന്നാണ്. തീയും ദേവതകളും തമ്മിൽ വലിയ ബന്ധമാണുള്ളത്. ദേവന്റെ അമാനുഷികശക്തി പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ തീയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി സാഹസിക കൃത്യങ്ങൾ നടത്തുക എന്ന പ്രക്രിയ തന്നെയാണ് തീക്കനൽ നടത്തത്തിലും സംഭവിക്കുന്നത്.

മറ്റൊന്ന് 'കുരുതി'യാണ്. പ്രാചീനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ ദേവിയെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ ജന്തുക്കളെ മാത്രമല്ല മനുഷ്യരെപ്പോലും ബലിയർപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. കാർഷിക വൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ദ്രാവിഡർ ഭൂമിയെ ദേവതയാക്കി സങ്കൽപിച്ചു. ഓരോ വിളവെടുപ്പു കഴിയുമ്പോഴും ക്ഷീണിക്കുന്ന ഭൂമിദേവിയെ ഊർജ്ജസ്വലയാക്കാൻ മനുഷ്യരക്തം ബലിയർപ്പിക്കണം എന്ന വിശ്വസമായിരുന്നു അവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ഇത് പിന്നീട് മൃഗബലിയായും തുടർന്ന് കുമ്പളങ്ങ തുടങ്ങിയ ഫലങ്ങളുടെ ബലിയുമായും രൂപാന്തരം സംഭവിച്ചു. ഭൂമിയിൽ രക്തം ഒഴുക്കുന്നതിന്റെ ഒരുകുന്ന അനുകരണമായിരിക്കണം തിറയാട്ടത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന കുരുതി. ഇതു നടത്തുമ്പോൾ രക്തത്തിനു പകരമായാണ് ചുകന്ന ജലം തർപ്പണം ചെയ്യുന്നത്.

പല തിറകളുടെയും വേഷങ്ങളും രൗദ്രഭാവങ്ങളും കാണികളിൽ ഭയം ജനിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലാണ്. ഇതും ആദിമ മനുഷ്യന്റെ ആരാധനാസ്വഭാവത്തിൽ നിന്ന് വന്നിട്ടുള്ളതാണെന്ന് കാണാം. തന്റെ കൈപ്പിടിയിലൊതുങ്ങാത്ത പ്രകൃതി ശക്തികളോടുള്ള ഭയം ആണല്ലോ അവനെ അവയുടെ ആരാധനയ്ക്ക് പ്രേരിപ്പിച്ചത്. കരിയാത്തൻ, കരുവോൻ, വീരഭദ്രൻ, ഭഗവതി മുതലായ മൂർത്തികളുടെ വേഷങ്ങളും ഭാവങ്ങളും കാണികളിൽ ഭയം ജനിപ്പിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ നാടോടികലാപാരമ്പര്യങ്ങളെ വിശ്വാസങ്ങളിലും ചടങ്ങിലും ചമയത്തിലും പൂർണ്ണമായി നിലനിർത്തുന്ന ഒരു കലാരൂപമായി തിറയാട്ടത്തെ നമുക്ക് വിലയിരുത്താം.

നിമ്മി. എ.പി
അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാള വിഭാഗം,
കെ.കെ.ടി.എം. ഗവ. കോളേജ്
കൊടുങ്ങല്ലൂർ.
Email: nimmyjiji@gmail.com